Temps Pasqual - Ascensió del Senyor

Per Administrador el dg., 05/06/2011 - 09:00

Ac 1,1-11
Ef 1,17-23
Mt 28,16-20

1. Això ja no és com abans Ja no se celebra en dijous, ja no és un d' aquells dijous que lluu més que el sol. És cert. Peròsegueix sent un dia important de la nostra fe. Un dia més per admirar la grandesa de la figura de Jesús, centre de la nostra fe. Un Jesús nascut, viscut, mort i ressuscitat. I ara ascendit al cel, tota una imatge, generadora d'un optimisme sa de la vida, perquè ens permet alegrar-nos de la missió que ell ha realitzat.I segurament ja no és com abans, perquè la figura d' aquest pujar al cel se'ns ha quedat "estranya". I més quan el mateix Papa ens ha manifestat l' opinió de tants teòlegs i biblistes que pensen que el cel no és ni a dalt dels núvols, ni "perdut" en les immenses galàxies, sinó un estat espiritual, una forma de viure "diferent", en plenitud, la nostra condició humana.I no és com abans, perquè acostumem a titllar d'idealistes a aquells que, oblidant-se de les dificultats de la vida terrenal, resten embadalits, una mica com els onze deixebles de Jesús, mirant el cel, amb la mirada perduda i l' esperança minvada per una excessiva nostàlgia...**2. Però, això és una altra cosa**Perquè la vida de Jesús ha estat un camí de senzillesa, de convicció, de lluita per humanitzar el món i dignificar les persones, d' imaginació per inventar una societat més fraternal. I aquest camí, gens fàcil, heroic, mereix un reconeixement de Déu per "glorificar-lo", com diu l' evangelista Joan. Resurrecció i Ascensió, en aquest sentit, vénen a ser el mateix: El Pare dóna la raó a Jesús, perquè amb la seva entrega, amb el sacrifici d'una vida lliurada a tots els homes i dones, ha fet de la condició humana **un camí i una ascensió als ideals més nobles**. Per això mereix estar en **el "pòdium" dels vencedors**. **3. Ell no se'n va**Tot i el comiat a les muntanyes de Galilea (un altre símbol !), el que crida l' atenció és el "manament" que dóna als seus seguidors i seguidores: **"Aneu !"**, cantant una cançó interior que té una lletra que, més o menys, fa així: "*Jo em quedo amb tots vosaltres, jo us enviaré el meu esperit, l' Esperit de Déu, que us acompanyarà en tot el que digueu, feu, patiu i gaudiu, com em va acompanyar a mi..."* Per tant, som nosaltres els qui, encara amb la imatge en la retina de la seva Ascensió, **hem d'anar per tot el món. I intentar fer de la terra un cel**, procurant treure del cor de les persones "els inferns" que les fan desgraciades: l' odi, l'egoisme, la concepció materialista de la vida, la manca d' amor, l' instint de mentida... Tot allò que ens fa caminar amb el cap cot, sense elevar-lo als horitzons dels valors humans i cristians als quals estem cridats.Resulta d'un realisme entranyable la frase, gairebé dita "sense voler": **"alguns dels deixeblesdubtaren."** No és un dubte metafísic (si algú pot pujar al cel), ni és un dubte doctrinal (si sabran recordar i entendre tot el missatge del seu Mestre). És sobretot un dubte existencial: si sabrem estar a l' altura de la nostra missió, si podrem donar testimoni d'una vida que, des que l' antropoide evolucionat va poder aixecar el cap al seu entorn i mirar el cel blau, està feta per a la transcendència, per a estimar i per a construir un món millor.Aquest és el dubte de fe, que ve a ser un dubte d' esperança, de coratge. **Martin Luther King** va dir un dia: *"Els homes hem après a nedar com els peixos, a volar com els ocells; però encara no hem après a caminar per aquesta terra estimant-nos i respectant-nos."* D'això se'n diu realisme poètic, dir les coses amb bellesa i amb veritat...Ens encoratja la pregària litúrgica amb la qual acabem l' Eucaristia d' avui: *"feu que el desig dela nostra fe cristiana tendeixi cap allà, on és amb vós **un que és home com nosaltres**, Jesucrist Senyor nostre."* Amén !